

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰ ਤਾਂ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਜੇ ਬਾਪ ਦੀ ਰਾਏ ਨੂੰ ਫੈਰਨ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗੁਣਵਾਨ ਬੱਚੇ ਪਿਆਰ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ। ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹੜਾ ਕਾਂਟਰੈਕਟ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਸਭ ਨੂੰ ਗੁਲਗੁਲ(ਫੁੱਲ) ਬਣਾ ਕੇ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਕਾਂਟਰੈਕਟ(ਠੇਕਾ) ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੈਸਾ ਕਾਂਟਰੈਕਟਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਰਵਿਸ ਬਗੈਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸੁਣਿਆ-ਅਨਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬੈਠੋ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ- ਇਹ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ-ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਹੁਣ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਹੁਣ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਖਾਸ ਇਥੇ ਹਨ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਜੇ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਯਾਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਦੇਖਦਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਂ, ਇਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੁੱਲ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ-ਕੀ ਗੁਣ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਏਦਾਂ ਦੇ ਵੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਏਦਾਂ ਦੇ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੇਖ ਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਚੁੰਬਕ ਪਿਓਰ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਗੇ। ਪਰ ਬਾਬਾ ਅੰਦਰੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਪੇਤਾਮੇਲ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਦੱਸਣ। ਬਾਬਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਜੇ ਜੈਸਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜੇ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - ਸਭ ਦਾ ਐਕੂਪੇਸ਼ਨ ਲਿੱਖਕੇ ਭੇਜੇ ਮਤਲਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਲਿਖਵਾ ਕੇ ਭੇਜੇ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਚੁੱਸਤ ਸਮਝਦਾਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਲਿਖਵਾ ਕੇ ਭੇਜਦੀਆਂ ਹਨ, ਕੀ ਧੰਧਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੀ ਆਮਦਨੀ ਹੈ? ਬਾਪ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਿਸਮ-ਕਿਸਮ ਦੇ ਵਰਾਇਟੀ ਫੁੱਲ ਹਨ ਨਾ। (ਇੱਕ-ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਦਿਖਾ ਕੇ) ਦੇਖੋ, ਕਿੰਨਾ ਰਾਇਲ ਫੁੱਲ ਹੈ। ਅਜੇ ਏਦਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਹੈ, ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਸਾਰਾ ਖਿੜ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਸ਼ੋਭਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਵਾਂਗੂ ਲਾਇਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਭ ਨੂੰ ਸਰਚਲਾਈਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਹੈ ਓਵੇਂ ਦੀ ਹੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿੰਨਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਉਹ ਕੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਗੇ। ਏਦਾਂ ਦੇ ਓਥੇ ਚੱਲ ਕੇ ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਦਾ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਨੈਣ, ਗਿੱਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਬਗੈਰ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਕੀ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਲੁੱਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜੇ ਸਾਲਿਮ(ਚੰਗੇ) ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਹਨ, ਸੈਂਟਰ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਦਾ ਪੇਤਾਮੇਲ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਸਮਝਣ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਗਿਆਨ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਝੱਟ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸਭ ਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਇੱਕ ਗੀਤ ਵੀ ਹੈ - ਤੇਰਾ ਕੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਪਿਆਰ, ਤੇਰਾ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਪਿਆਰ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਜੇ ਕਹੇ ਉਹ ਫੈਰਨ ਕਰ ਦਿਖਾਉਣ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਵੀ ਸਮਝਣ ਕੀ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਏਦਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜੇ ਇੱਕਦਮ ਚਟਕ ਜਾਣ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਟ(ਜੰਕ) ਨਿਕਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕ-ਇੱਕ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।

ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸੇਰਿਵਸੇਬਲ ਬੱਚੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਲਈ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੜੇ ਬੜੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਓਦੋਂ ਤੱਕ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਮਿਹਨਤ ਬੜੇ ਬੜੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਲਟਕ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਸਤਸੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਉਹ ਸੱਤ-ਸੱਤ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਰਵ ਸ਼ਾਸਤਰਮਈ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਕ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਗੀਤਾ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਪਰ ਇੰਨੀ ਤਾਕਤ ਵੀ ਹੋਵੇ ਨਾ। ਯੋਗਬੱਲ ਦਾ ਜੋਹਰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਨ। ਅਜੇ ਥੋੜਾ ਟਾਈਮ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੜਾ ਘੁਰ ਤੇ

ਘੁਰਾਏ...ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਕਰਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਿਆਰ। ਇੱਕ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੀਏ, ਇਸ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇੱਥੇ ਭਗਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਦਾ ਰੱਥ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਧੋ ਕੇ ਪੀਵੋ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਹੱਥ ਲਗਾਉਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਹੱਥ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨਾ ਵਾਲਾ। ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੀ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ, ਉਹ ਹੀ ਸਮਝਣਗੇ। ਭੋਲਾਨਾਥ ਬਾਪ ਆਕੇ ਭੋਲੀ-ਭੋਲੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਬਿਲਕੁਲ ਚੜ੍ਹਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡੋ। ਇਸ ਤੋਂ ਹੀ ਹੰਗਾਮਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਖੋ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੀ-ਕੀ ਅਵਗੁਣ ਹਨ? ਵਪਾਰੀ ਲੋਕ ਰੋਜ਼ ਆਪਣਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਫਾਇਦੇ ਘਾਟੇ ਦਾ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੋਤਾਮੇਲ ਰੱਖੋ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਅਤਿ ਪਿਆਰਾ ਬਾਬਾ, ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ? ਦੇਖਣਗੇ, ਘੱਟ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਆਪੇ ਹੀ ਲੱਜਾ ਆਵੇਗੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵੀ ਹੈ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੰਡਰਫੁੱਲ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ। ਕਿੰਨਾ ਰਾਤ ਅਤੇ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਬੜੇ ਪੁਰਾਣੇ ਭਗਤ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਬਾਬਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਤਿ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗੀਤਾ ਉਠਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਦਾਸੀਪਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਕੇ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕੀ ਅਸੀਂ ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਿੰਸ ਗੋਰਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਨਾਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੋਤਾਮੇਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਪੋਤਾਮੇਲ ਸਦਾ ਉਹ ਰੱਖਣਗੇ ਜਿਹੜੇ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੋ ਕਰਨਗੇ। 15-20 ਰੋਜ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਿਖਣਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਪੇਪਰ ਆਦਿ ਹੈ ਸਭ ਗੁਪਤ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਕਵਾਲੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਫੱਟ ਤੋਂ ਮੰਨ ਲਿਆ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ, ਫਰਮਾਨਬਰਦਾਰ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਅਜੇ ਬੜਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਫਾਰਕਤੀ ਦੇ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫਾਰਕਤੀ ਜਾ ਡਿਵੋਰਸ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਆਇਆ ਹੀ ਹੈ ਵੱਡਾ ਕਾਂਟਰੈਕਟ ਉਠਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕਾਂਟਰੈਕਟਰ ਹਾਂ। ਸਭ ਨੂੰ ਗੁਲ-ਗੁਲ ਬਣਾ ਕੇ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਾਂਟਰੈਕਟਰ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਜ ਇੱਥੇ ਹਨ, ਕਲ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ, ਚਲਣ ਏਦਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਜਰੂਰ ਖਾਵੇਗਾ - ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਰਹਿਕੇ, ਬਾਬਾ ਦਾ ਬਣਕੇ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਰਵਿਸ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਰੋਟੀ ਪਕਾਉਣਾ, ਸਬਜ਼ੀ ਬਨਾਉਣਾ ਇਹ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਿਆ।

ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬੜਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਲੇਕਿਨ ਚਰਿੱਤਰ ਹਨ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ। ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਚਰਿੱਤਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਚਰਿੱਤਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਭਜਾਉਣਾ, ਕਰਨਾ - ਇਹ ਕੋਈ ਚਰਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨਾ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਛੀ-ਛੀ ਆਦਤਾਂ ਛੱਡਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੀ ਪਦ ਮਿਲੇਗਾ? ਮਾਸੂਕ ਵੀ ਗੁਣ ਵੇਖ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਆਸ਼ਿਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਉਸਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਜੇ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਹ ਕੀ ਕੰਮ ਦੇ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬੜੀਆਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮਹਾਨ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜਾਵੋਗੇ, ਪਰ ਪੁਲਬੱਧ ਉੱਚੀ ਬਨਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਲਪ ਕਲਪਾਂਤਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪੋਜੀਸ਼ਨ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕੀ ਜੋ ਮਿਲਿਆ ਉਹ ਚੰਗਾ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ? ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਜਾ ਕਿਥੇ ਹੈ? ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਸਭ ਨੂੰ ਤਦਵੀਰ (ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ) ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਵੇ ਨਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਸੀਰਵਾਦ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਛੱਡ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨੇਲਜ਼ ਕੌਣ ਸੁਣਾਵੇ? ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਕਿ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਜ ਸੀ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਰਾਜ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹੋ ਜਾਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋ? ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ? ਇਹ ਹੈ ਕੰਢਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ, ਉਹ ਹੈ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਫੇਲੇ ਫਾਦਰ ਮਦਰ ਅਤੇ ਅੰਨਨਯ (ਵਿਸ਼ੇਸ਼) ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਹੀ ਉੱਚ ਬਣੇਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਪਰ ਕੋਈ ਸਮਝਣ ਵਾਲਾ ਸਮਝੇ। ਕੋਈ

ਤਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ-ਅਨਸੁਣਿਆ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ - ਕਿਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਯਾਦ ਹੈ? ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਵੀ ਜਰੂਰ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਜੇਕਰ ਕਰੇਧ ਹੋਵੇਗਾ, ਆਸੂਰੀ ਅਵਗੁਣ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਭੂਤ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਦੇ ਭੂਤ ਕਿੱਥੇ ਆਏ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ, ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ...ਇਹ ਹਨ ਵੱਡੇ ਭੂਤ। ਇਸਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਉਪਾਅ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਸਭ ਭੂਤ ਭੱਜ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਰਾਤ ਦੀ ਕਲਾਸ :-

ਬਹੁਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੀ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰੀਏ। ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਬਣਾਈਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਸਾਡੇ ਭਾਈ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਵੀ ਕਰੀਏ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਜਾਸਤੀ ਹਨ। ਕਲਾਸ ਵੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ। ਦੇਵੇਂ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਹਨ? ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਠੀਕ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। 5 ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਹਨ ਇੱਕ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਕਈ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਵਾਰਿਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਜੇਤੂ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਏ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਹੜੇ ਸੱਚ-ਸੱਚ ਵਾਰਿਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਖੁੱਦ ਵੀ ਵਾਰਿਸ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਰਾਜੀ...ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਯਾਦ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਹਰੇਕ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਸੱਚ-ਸੱਚ ਵਾਰਿਸ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਖਿਆਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਾਰਿਸ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਸ਼ ਹਨ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਜਾਂ ਤੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਵਸ਼ ਜਾਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਸ਼। ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਵਸ਼ ਜਿਹੜੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਵਾਰਿਸ ਬਣਾ ਲੈਣਗੇ। ਮਾਲਾ ਅੱਠ ਦੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, 108 ਦੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਠ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਵਾਰਿਸ ਬਣਾ ਕੇ ਹੀ ਛੱਡਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਵਾਰਿਸ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਲੈਂਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਏਦਾਂ ਦੇ ਉੱਚ ਵਾਰਿਸ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕਰਮ ਵੀ ਏਦਾਂ ਉੱਚੇ ਹੋਣਗੇ। ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਨਾਂ ਹੋਵੇ। ਵਿਕਾਰ ਜੋ ਵੀ ਹਨ ਸਾਰੇ ਵਿਕਰਮ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਮਾਨਾ ਬਾਪ। ਬਾਪ ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਕਦਮ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੰਗ ਨਾਂ ਕਰੇ। ਬਾਕੀ ਮਾਇਆ ਵੀ ਬੜੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹੈ। ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਮਾਇਆ ਬੜਾ ਵਿਕਰਮ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁੱਟ ਕੇ ਪੱਟ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਵੱਧਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਜਾਂ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਖੁੱਲਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਬਾਪ ਦੀ ਵੀ ਮੰਨਣਗੇ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਵੀ ਮੰਨਣਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੌਣ ਰਚਦੇ ਹਨ? ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਕਾਰ, ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਅਨਾਦਿ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹਾਈਐਸਟ ਹੈ। ਉਹ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ, ਉਹ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ। ਦੇਵੇ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਹਾਈਐਸਟ ਹੋਇਆ! ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ! ਪਰ ਮਾਇਆ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਅਜੇ ਟਾਈਮ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇ ਓਦੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਰਹਿ ਸਕੇ। ਅੱਛਾ - ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਡਨਾਈਟ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਰੋਜ਼ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਪੋਤਾਮੇਲ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਤਿ ਮਿੱਠੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ? ਆਪਣਾ ਸੋ ਕਰਨ ਲਈ ਪੋਤਾਮੇਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਗੁਪਤ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸੁਣਾ ਅਨਸੁਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵੀ ਆਸੂਰੀ ਅਵਗੁਣ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਚੈੱਕ ਕਰਕੇ ਕੱਢਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਵਾਰਥ, ਈਰਖਾ ਅਤੇ ਚਿਤ੍ਰਚਿਤ੍ਰਪਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰੋਧ ਮੁਕਤ ਭਵ:

ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਭਾਵੇਂ ਦਿਉ, ਸੇਵਾ ਲਈ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਆਫਰ ਕਰੇ। ਲੇਕਿਨ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਇੱਛਾ ਦੇ

ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇ। ਜਦੋਂ ਸੰਕਲਪ ਇੱਛਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਚਿੜਚਿੜਾਪਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।
ਲੈਕਿਨ ਨਿਸਵਾਰਥ ਹੋ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਦਿਉ, ਸਵਾਰਥ ਰੱਖਕੇ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਨਹੀਂ
ਸੋਚੋ, ਆਫਰ ਕਰੋ, ਕਿਉਂ ਕਿਵੇਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਈਰਖਾ-ਘ੍ਰਿਣਾ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਵਾਰਥ
ਜਾਂ ਈਰਖਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵੀ ਕੋਧ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮੁਕਤ ਬਣੋ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੂਤ ਬਣ ਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਐਕੂਪੇਸ਼ਨ ਹੈ।
